

Arrest

nr. 293 704 van 5 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2023 en gelet op de beschikking van 23 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. ZWART verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Je verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een Tadzjiek en soenniet te zijn. Je bent geboren in het dorp Sawati, in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. Wanneer je nog heel jong was, ben je verhuisd naar Do Saraka, eveneens in het district Surkhrod gelegen. Je hebt drie broers en één zus. Je bent niet naar school gegaan. Je volgde religieuze lessen gedurende ongeveer twee tot tweeënhalf jaar. Daarnaast speelde je cricket.

Jouw vriend N. werkte als soldaat in een controlepost nabij jouw huis. Je ging vaak naar hem toe om tijd met hem door te brengen.

Op een dag vond een gewapend treffen plaats tussen de Taliban en de overheid bij de controlepost, net op het moment dat jij daar aanwezig was. Je kon van de plek ontsnappen en vertelde aan jouw ouders wat was voorgevallen. Zij waarschuwden je voor de gevaren van die plek. Enkele dagen na het gewapend incident ontving je voor jouw deur een dreigbrief van de Taliban waarin stond dat je N. bezocht en dat jij een spion bent. Daarnaast schreven de Taliban dat zij N. hadden gearresteerd en van hem hadden vernomen dat jouw vader voor het 'National Directorate of Security' (NDS) werkte. Jij moest je overgeven aan hen. Na enkele dagen stuurde jouw vader je naar het huis van je maternale oom, waar je enkele dagen verbleef. Je overhoorde een gesprek van jouw maternale oom waarin werd gezegd dat je vader weg was. Vervolgens stuurde jouw maternale oom je 's ochtend mee met een persoon teneinde Afghanistan te verlaten.

Je bent naar Pakistan gereisd. Vervolgens reisde je via Iran, Turkije, Griekenland en Bulgarije. Vanuit Bulgarije ben je verder gereisd langs Servië, Hongarije en Oostenrijk. In Oostenrijk werden jouw vingerafdrukken genomen. Daarna reisde je verder via Zwitserland en Frankrijk tot in België. Je was ongeveer vier en een halve maand onderweg. Je diende een verzoek om internationale bescherming in te België op 18 augustus 2021.

Ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming legde je kopieën van twee documenten betreffende de werkzaamheden van jouw vader neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde 'protection officer', die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat jij doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Allereerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door jouw gebrekkige kennis over de werkzaamheden van je vader bij de NDS. Je vertelt dat jouw vader een geheim agent was bij de NDS; niemand wist dat hij werkte voor de NDS. Gevraagd of zijn job een naam of titel had, kan je niet antwoorden. Ook op de vraag hoe lang hij voor de NDS werkzaam was kan je niet antwoorden. Je vertelde dat je vader soms in de avond en soms in de ochtend vertrok naar zijn werk, maar je kan niet vertellen waar hij dan naartoe ging (NPO, p.15). Je kan geen collega's of oversten van jouw vader benoemen. Ook over het verlof van jouw vader heb je geen informatie. Je zegt dat hij soms naar zijn werk ging en soms niet. Wanneer je gevraagd wordt wanneer jij te weten kwam dat jouw vader voor de NDS werkte, vertel je dat je soms de gesprekken tussen jouw ouders hoorde, maar weet je niet wanneer je dit dan voor het eerst hebt vernomen. Omdat je zelf aangeeft soms gesprekken tussen jouw ouders te hebben overheard, word je gevraagd of je nog iets anders kan vertellen wat je tijdens deze conversaties zou hebben opgevangen. Je antwoordt dat je niets anders kan zeggen, behalve dat jouw vader zei dat de situatie voor de overheid niet goed was (NPO,

p.16). Gezien jij verklaart dat jouw vader zoals een geheim agent was, word je gevraagd of jouw vader iets speciaals deed om zijn werk geheim te houden. Je stelt hierover niets te weten. Wanneer je gevraagd wordt ooit je vader iets te hebben gevraagd over zijn job, stel je eveneens van niet.

Gezien je geen informatie kreeg van jouw vader volgens jouw verklaringen, vraagt het CGVS je wat je zelf dan vermoedde dat hij deed, waarop je stelt er niets over te weten. Ook op de vraag wat je moeder en vader dan zeiden dat hij deed - al dan niet waarheidsgetrouw en/of hoe jij het heeft geïnterpreteerd - verklaar je dat zij je nooit iets hebben gezegd. Behalve jouw moeder wist niemand dat je vader voor de NDS werkte, zo vertel je (NPO, p.17). Dat jij over geen enkele informatie beschikt omtrent jouw vaders werkzaamheden bij de overheid, wat een erg belangrijk én relevant element vormt in jouw verzoek om internationale bescherming, ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas een eerste maal. Des te meer gezien je verklaart contact te onderhouden met je vader via Immo (NPO, p.11). Je hebt dus geruim te kans gehad om alsnog informatie over zijn werk in te winnen teneinde jouw asielrelaas met meer specifieke informatie te kunnen onderbouwen.

Ten tweede wenst het CGVS te wijzen op enkele opmerkelijke verschillen tussen jouw verklaringen bij de registratie van je asielverzoek d.d. 18 augustus 2021, bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij je persoonlijk onderhoud op het CGVS. Aanvankelijk verklaarde je dat je Afghanistan hebt verlaten omdat een vriend van jou een soldaat was met wie je veel tijd spendeerde, waardoor de Taliban vermoedden dat je ook soldaat wilde worden. Ze hebben je daarom bedreigd met de dood, waardoor je bent gevlucht, zo gaf je aanvankelijk aan (Minderjarigenfiche, p.3). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf je dan ineens aan dat jouw vader voor de inlichtingendiensten werkte alsook verklaarde je dan pas dat jij een dreigbrief had ontvangen (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Echter blijkt uit jouw asielrelaas bij de DVZ en tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de werkzaamheden van jouw vader en bijgevolg de dreigbrief de basis vormen van jouw vluchtrelaas. De vraag werpt zich op waarom je deze elementen aldus niet van bij aanvang heeft aangehaald, gelet op het belang ervan. Het CGVS heeft jou geconfronteerd met die vaststelling. Je verklaart vervolgens dat je aan het praten was over de problemen die je gekend hebt, maar dat de medewerker bij je registratie stelde dat je genoeg had verteld. Je wordt gewezen op de afwezigheid in uw verhaal van de checkpost en de arrestatie tijdens de registratie van jouw verzoek, waarop je antwoordt dat je dit niet hebt verteld omdat de medewerker er niet om vroeg (NPO, p.22). Gewezen op het belang van de elementen die u initieel niet heeft aangehaald, herhaal je dat de medewerker je zei dat het genoeg was (NPO, p.23). Dat jij aangeeft dat de medewerker van de DVZ jou niet specifiek heeft bevraagd over deze elementen, biedt geen verschoning voor de grote discrepantie tussen de verklaringen die je aflegt bij de verschillende asielinstanties. Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure de volle medewerking te verlenen bij het aanschaffen van informatie over diens verzoek waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. Het weglaten van de basiselementen die de aanleiding vormen voor jouw vluchtmotief, doet onvermijdelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielrelaas. Bovendien kan ene medewerker van de DVZ bezwaarlijk dingen bevragen waarvan die persoon geen weet heeft. Dat u spontaan de belangrijkste elementen uit uw relaas niet heeft aangebracht tijdens het eerste gesprek, kan niet de DVZ worden aangewreven.

Ten derde kan er geen geloof gehecht worden aan de door jouw beweerde problemen met de Taliban omwille van tegenstrijdigheden en tal van onlogische zaken doorheen jouw verklaringen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde je aanvankelijk dat je naar huis vluchtte na het incident waarna je alles aan je vader zou hebben verteld over het gewapend treffen tussen de overheid en de Taliban. Enkele dagen later ontving je een dreigbrief van de Taliban, zo vertelde je voorts bij de DVZ (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Tijdens je persoonlijk onderhoud vertelde je dat, toen je thuis arriveerde, je vader 'niet' thuis was maar je hem na zijn terugkeer alles hebt verteld (NPO, p.17). Je wordt vervolgens gevraagd hoe lang na het gewapend incident jouw vader hiervan op de hoogte kwam, waarop je antwoordt dat hij twee nachten na het incident ook weer thuis kwam. Vervolgens word je gevraagd hoe lang na de thuiskomst van jouw vader jij de dreigbrief ontving, waarop je stelt dat de brief kwam en de volgende ochtend jouw vader thuis arriveerde. Ter verduidelijking vraagt het CGVS je of dan eerst de brief kwam en dan jouw vader, waarop je bevestigend antwoordt (NPO, p.19). Je wordt geconfronteerd met jouw wisselende verklaringen over de aanwezigheid van je vader en het ontvangstmoment van de brief, waarop je stelt dat je niets wist wanneer je arriveerde in België. Je was verontrust door de moeilijke reisroute en je wist niet wat je moest zeggen, zo vertel je, waarna je stelt: "Het klopt dat er verschillen zijn maar op dat moment wist ik het nog niet" (NPO, p.20). Verduidelijking gevraagd over wat je precies bedoelt met 'dat je toen nog niets wist' - gezien het om jouw eigen leven en ervaringen gaat - herhaal je nogmaals de moeilijke

reisroute. Deze uitleg blijkt niet afdoende voor de uiteenlopende verklaringen die je bij de DVZ en tijdens je persoonlijk onderhoud aflegt, wat de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas niet ten goede komt.

Verder verklaar je dat de Taliban jouw beschuldigen van spionage omdat ze jou steeds bij de controlepost van de overheid, meer bepaald bij N., zagen (NPO, p.17). In de dreigbrief stond genoteerd dat jij naar de controlepost ging en aldus aan het spioneren was, alsook dat jij over de Taliban hebt gerapporteerd, zo vertel je verder (NPO, p.20). Gevraagd om welke reden jij dan verdacht werd van spionage, gezien spionage inhoudt dat iemand informatie overdraagt van de ene naar de andere partij en jij bovendien geen contacten onderhield met de Taliban, leg je uit dat je veel tijd spendeerde bij de controlepost. Echter verklaart dit niet hoe jij dan zou hebben kunnen spioneren ten nadele van de Taliban, gezien je enkel tijd doorbracht bij de overheid en nooit tijd doorbracht bij de Taliban; je had dus niet de mogelijkheid noch de gelegenheid om informatie te vergaren, laat staan door te spelen. Geconfronteerd met deze vaststelling, zeg je dat de Taliban 's nachts aanwezig waren in het dorp en dat jij naar de controlepost van de overheid ging, voedsel meebracht en naar de gesprekken luisterde. Je voegt hieraan toe dat je niet weet waarom de Taliban zo dachten (NPO, p.21). Jij geeft daarenboven nergens aan ooit in contact te hebben gestaan met de Taliban om over informatie te kunnen beschikken. Je vertelt dat de Taliban aanwezig waren in het dorp, maar niet zichtbaar en voornamelijk 's nachts circuleerden. Op de vraag of de mensen in het dorp in contact stonden met de Taliban, stel je dit niet te weten (NPO, p.9). Jij slaagt er aldus niet in aan te tonen om welke reden de Taliban nèt jou verdachten van spionage. Overigens blijft het ook onduidelijk om welke reden de Taliban jou wél viseren, maar dan bijvoorbeeld niet jouw vader, de persoon die effectief voor de overheid werkzaam was volgens jouw verklaringen. Wanneer je hierover bevraagd wordt, stel je niet te weten hoe dit komt (NPO, p.21). Dit brengt jouw asielrelaas verder aan het wankelen.

Daarnaast verklaar je een dreigbrief te hebben ontvangen vanwege de Taliban, die voor jullie huisdeur werd neergelegd (NPO, p.17). De vraag werpt zich op om welke reden de Taliban je schriftelijk zou waarschuwen. Indien ze jou werkelijk wilden meenemen tegen jouw vrije wil en/of straffen voor jouw zogenaamde spionage, moge men verwachten dat ze je niet eerst zouden waarschuwen en jou zo de kans zouden geven op de vlucht te slaan en aan te ontkomen. Bovendien kenden de Taliban jouw thuisadres. Het ligt eerder in de lijn der verwachtingen dat ze je dan onmiddellijk rechtstreeks komen opzoeken in jouw woning. Deze onlogische en weinig aannemelijke aanpak van de Taliban ondergraaft verder de geloofwaardigheid van jouw relaas.

Tevens leg je weinig aannemelijke verklaringen af over jouw vriend N.. In de dreigbrief stond genoteerd dat N. de Taliban had ingelicht over de job van jouw vader bij de NDS, zo vertel je (NPO, p.17). Echter gaf je eerder al aan dat niemand behalve jouw moeder op de hoogte was van deze functie. Jijzelf beschikt zelf bovendien over een minimum aan informatie, zoals eerder werd vastgesteld. De vraag werpt zich op hoe N. dan wel op de hoogte was van je vaders werkzaamheden en/of waarom jouw vriend, werkzaam voor de overheid, zo'n gevoelige informatie aan de Taliban zou doorgeven. In dezelfde context is het vreemd dat je de familienaam van N. niet kan geven, alsook heb je niets meer van hem vernomen na het incident en weet je niet waar hij nu is en/of wat er met hem is gebeurd (NPO, p.23). Dat jij een familiegeheim, waar je zelf amper van op de hoogte was, zou hebben gedeeld met een vriend waarover je geen informatie kan geven, doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van jouw asielrelaas.

Uit geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die je in Afghanistan zegt te hebben gekend en tot jouw vlucht zouden hebben geleid. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan het vervolg van jouw asielrelaas. Desalniettemin wenst het CGVS nog aan te stippen dat je niet kan antwoorden op de vraag wanneer de Taliban nog naar jullie huis zijn gekomen en het doorzochten (NPO, p.22). Men moge verwachten dat je ook van de gebeurtenissen na jouw vertrek op de hoogte bent, des te meer gezien jij nog contact onderhoudt met jouw vader. Dit alles onderstreept nogmaals het ongeloofwaardige karakter van je asielrelaas.

Ten vierde wijst het CGVS er op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Je moeder, jouw drie broers en je zus wonen nog steeds in het district Surkhrod binnen de provincie Nangarhar (NPO, p.11). Je maternale ooms L.G. en A. verblijven eveneens nog in Afghanistan (NPO, p.12). Bovendien moet opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan jouw vaders verblijf in Iran, omdat je hierover een gebrekkige kennis etaleert. Je kan niet zeggen sinds wanneer hij in Iran verblijft, zelfs niet of zijn vertrek voor of na jouw eigen vertrek uit het land plaatsvond. Je kan ook niet vertellen waar hij precies in Iran verblijft. Als klap op de vuurpijl weet je niet om welke reden hij naar Iran is vertrokken, behalve dat "hij een probleem had" (NPO, p.11). Wanneer je wordt gewezen op het

contact dat je met je vader onderhoudt en aldus over de mogelijkheid beschikt om informatie in te winnen over zijn situatie, stel je dat je er niet naar hebt gevraagd. Dit doet de wenkbrauwen fronsen. Gevraagd om de reden hiervoor vertel je dat wanneer hij belt, hij vraagt of jij oké bent (NPO, p.21). Wanneer je nogmaals wordt bevraagd over het moment en de reden van zijn vertrek, geef je wederom aan over geen info te beschikken, behalve dat jouw maternale oom je informeerde dat hij niet in Afghanistan is (NPO, p.24). Dat je wisselende verklaringen aflegt over de persoon die jouw vlucht organiseerde - bij je registratie verklaarde je dat jouw oom L.G. dit deed (Minderjarigenfiche, p.3), echter verklaarde je bij de DVZ (vragenlijst DVZ, vraag 32, p.11) en tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS dat het je oom A. betrof (NPO, p.14) - draagt bij tot het vermoeden dat je vader het land niet heeft verlaten. Dat jouw familie het dorp niet heeft ontvlucht, alsook de vaststelling dat er geen geloof gehecht kan worden aan het vertrek van je vader uit Afghanistan, lijkt nogmaals te bevestigen dat u noch uw familieleden in werkelijkheid problemen met de Taliban hebben gekend.

Ten slotte dient te worden aangehaald dat jij bij het afnemen van jouw vingerafdrukken in Oostenrijk d.d. 21 juli 2021 andere familieleden opgaf. Niet alleen gaf je een andere naam voor jouw vader en moeder op, je gaf ook andere informatie over jouw broers en zussen. In Oostenrijk verklaarde jij dat je vader Mu. en je moeder Na. heten (zie administratie dossier), in tegenstelling tot jouw verklaringen in België, waar je vader Ma. (vragenlijst DVZ, vraag 15A, p.9) of Me. (Minderjarigenfiche, p.2) en je moeder Mee. heten (vragenlijst DVZ, vraag 15A, p.9 & Minderjarigenfiche, p.2). Je gaf in Oostenrijk aan een broer van 11 jaar, genaamd Su., te hebben. Je ouders en je broer Su. zouden volgens die versie allen in Turkije verblijven. Daarenboven verklaarde je samen met een andere broer genaamd K. Sh. in Oostenrijk te zijn, die er eveneens vingerafdrukken afstond volgens de informatie van Oostenrijk (zie administratief dossier). Wanneer je gevraagd wordt of je dezelfde dingen hebt verklaard in Oostenrijk als in België, antwoord je dat jij je niet herinnert wat je precies hebt gezegd (NPO, p.14). Geconfronteerd met de naam K.Sh. stel je die niet te kennen, alsook hem nooit als broer te hebben opgegeven in Oostenrijk. Ook de verklaringen over je vaders naam Mu. en je moeders naam Na. ontken je te hebben afgelegd. Gevraagd hoe deze informatie dan genoteerd zou kunnen zijn, vertel je dat je samen met andere jongens gearresteerd werd, maar dat je niet weet om welke reden dit zo is gebeurd (NPO, p.23). Het CGVS hierbij wenst te verwijzen naar K., A.Sh. (OV 9.269.744, CG:21/17215) die volgens informatie van Oostenrijk jou heeft opgegeven als zijn broer, alsook Mu. en Na. als ouders opgaf, en bovendien ook Su. als 11-jarige broer vermeldde. In het kader van deze bevindingen wenst het CGVS jou nogmaals te wijzen op de plicht die op een verzoeker om internationale bescherming rust om van bij aanvang van de procedure de volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over diens verzoek, waarbij het aan hem is om onder meer, doch niet uitsluitend, de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van jou dat jij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot je identiteit, je nationaliteit, je leeftijd, **achtergrond**, ook die van **relevante familieleden**, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en **de redenen waarom jij een verzoek indient**. Niettegenstaande je bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op jouw schouders rust (NPO, p.4), blijkt uit het geheel van de door jouw afgelegde verklaringen en de door jouw voorgelegde stukken duidelijk dat je niet hebt voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je jouw land van oorsprong hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat je bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De twee kopieën - u legt geen originelen neer - die jouw vaders werkzaamheden dienen te bevestigen, kunnen slechts jouw relaas staven bij geloofwaardige verklaringen wat geenszins is gebleken. Daarenboven kan je niet vertellen wat deze stukken precies inhouden. Gevraagd of je vader je vertelde wat er in deze documenten staat, kan je geen informatie bieden (NPO, p.24). Men moge verwachten dat je zelf de inhoud van jouw bewijsstukken kent, des te meer gezien je in contact staat met je vader. Ten overvloede bevatten beide documenten nogmaals een andere naam van jouw vader, namelijk Muh. in plaats van Ma., Me. of Mu. (zie supra).

Tevens wenst het CGVS aan te stippen dat je wisselende verklaringen aflegt bij de verschillende asielinstanties omtrent jouw identiteitsdocumenten. Tijdens de registratie van je verzoek verklaarde je dat jij je 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) hebt achtergelaten in Afghanistan (Minderjarigenfiche, p.4), echter vertel je tijdens jouw persoonlijk onderhoud dat je dit stuk onderweg verloren bent (NPO,

p.25). Verduidelijking gevraagd over deze inconsistentie stel je dat jouw hersenen niet werkten toen je hier arriveerde. Je stelde eveneens aanvankelijk dat je jouw paspoort hebt achtergelaten in Afghanistan (Minderjarigenfiche, p.4), echter verklaar je op het CGVS dat je nooit in het bezit bent geweest van een paspoort (NPO, p.25). Jouw wisselende verklaringen onderlijnen nogmaals het ongeloofwaardige karakter van jouw verklaringen en laten niet toe enige bewijswaarde toe te kennen aan de door u voorgelegde documenten (in kopie).

Wat de neergelegde documenten betreft, moet overigens ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan - Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke

omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de

machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP.

Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod district in de provincie Nangarhar.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp.

Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen.

Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u dat u naar de madrasa ging in Afghanistan (vragenlijst DVZ, vraag 11, p.6) en dat u familieleden heeft in Afghanistan. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de navolgende schendingen:

*"- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna evrm);
- artikel 1 a van de conventie van Genève van 28 juli 1951 ;
- artikel 7 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie ;
- art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 ;
- art. 48/6 van de wet van 15 december 1980 ;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ;
- artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ;
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".*

Verzoeker vat aan met een korte theoretische toelichting aangaande voormelde geschonden geachte bepalingen.

Met betrekking tot de weerlegging en de uiteenzetting van de elementen uit de motivering van de bestreden beslissing wordt het volgende vermeld:

"Aangezien de heer K. een lange periode in België geleefd heeft waardoor hij als "ongelovige" beschouwd zal worden door de Taliban in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst; Dat zijn leven hierdoor in gevaar zal zijn;

Dat de Koran, die letterlijk gevolgd wordt door de Taliban, expliciet onderstreept in Soera 8 dat : [...]

Dat verzoeker duidelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus nu zijn leven in gevaar zou zijn in geval van terugkeer naar Afghanistan;

Dat men hem het voordeel van de twijfel moet gunnen.

Dat uw Raad op 16.06.2022 aangaf dat: [...]

Dat verzoekende partij wenst te onderstrepen dat hij sinds augustus 2021 in België is.

Tegenpartij heeft geen specifieke vragen gesteld over de gedragingen van de verzoeker, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van het verblijf in een Westers land of de zichtbaarheid van de heer K..

Dat verzoekende partij meent dat hij uit een zeer conservatief milieu afkomstig is en dat zijn jarenlange verblijf in Europa het zeer waarschijnlijkheid maakt dat hij met vervolging geconfronteerd zal worden in geval van terugkeer naar Afghanistan;

Dat verzoeker zich probleemloos geïntegreerd heeft in de Belgische maatschappij;

Aangezien uw Raad op 5.01.2023 in de zaak RvV 281 361 /IV, nr. 282 719 aangaf: [...]

Aangezien uw Raad op 13.01.2023 in de zaak RvV 280 887/IV, nr. 283 128 aangaf: [...]

Aangezien verzoeker uw aandacht wenst te trekken op een nieuwe nota van NANSEN die het onderzoek van het CGVS naar de nood aan bescherming van personen die Afghanistan ontvluchten als ook de risico's bij terugkeer naar Afghanistan analyseert.

[...]

Aangezien Human Rights Watch op 12.01.23 onderstreept dat: [...]

Verzoeker is van mening dat een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk is".

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming betoogt verzoeker als volgt:

"Overwegend dat in het onwaarschijnlijk geval dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent het statuut van vluchteling niet te kunnen toekennen aan verzoeker, past het hem het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen omwille van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen waarvan verzoeker het voorwerp zou zijn in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dat Artikel 48/4 van de VW bepaalt dat: [...]

Aangezien tegenpartij van oordeel is dat verzoeker terug zou kunnen keren naar de provincie Nangarhar terwijl de situatie in Afghanistan bijzonder precair is.

De recente verandering in de situatie in Afghanistan doet een gegronde vrees voor vervolging en een reële risico voor ernstige schade voor Afgaanse burgers ontstaan in de zin van artikel 48/3 VW. Minstens loopt de verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 VW.

Deze plotselinge verslechtering van de situatie wordt door betrouwbare bronnen aangetoond en op ruime schaal gemediatiseerd. Hoewel de situatie onstabiel en chaotisch is, kan niemand vandaag de dag nog voorbijgaan aan de problematische veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in het land.

Mede dankzij de massale terugtrekking van de internationale coalitie, heeft de Taliban op zeer korte tijd Afghanistan heroverd. Zij hebben de macht overgenomen en riepen het Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit.¹

Bijgevolg is de veiligheid en de humanitaire situatie in Afghanistan sinds augustus 2021 met een drastisch tempo verergerd. Het land is nu in handen van de Taliban, die de macht hebben gegrepen. De situatie ter plaatse ontwikkelt zich van dag tot dag en is onstabiel en chaotisch.

Op heden is de situatie niet meer te vergelijken met die van enkele maanden geleden, die reeds gekenmerkt werd door toenemend geweld. De Verenigde Naties schatten dat er in het eerste semester van 2021 al 1600 burgerlijke slachtoffers vielen, een nieuw record.² De situatie is sinds augustus 2021 erg precair, waardoor verschillende EU-landen, waaronder België, beslist hebben om de komende tijd geen Afghanen meer te repatriëren: [...]

Het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkende zelf al op 16 augustus 2021 via haar website dat de situatie, die de afgelopen jaren al problematisch was, door het offensief van de Taliban plotseling is gewijzigd. Daarom heeft het CGVS besloten de kennisgeving van (negatieve) beslissingen over aanvragen van Afghanen en de beoordeling van de behoefte aan subsidiaire bescherming tijdelijk op te schorten, ten minste tot eind september.

[...]

Deze verslechtering van de algemene situatie in het land, zoals blijkt uit betrouwbare bronnen, is ook benadrukt door de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) in een standpuntnota over terugkeer naar Afghanistan (UNHCR) van 17 augustus 2021.

[...]

De UNHCR beklemtoont dat de recente ontwikkelingen de behoefte aan bescherming van Afghanen doet toenemen, zowel uit hoofde van het Verdrag van Genève van 1951 als uit hoofde van andere vormen van internationale bescherming, waaronder subsidiaire bescherming, zelfs van degenen die reeds aanwezig zijn in landen waar zij reeds vóór de escalatie van het geweld in Afghanistan internationale bescherming zouden hebben aangevraagd. Daarnaast benadrukt de UNHCR dat alle verzoeken om internationale bescherming behandeld moeten worden volgens eerlijke en efficiënte procedures. Het is imperatief dat het recht om internationale bescherming aan te vragen niet beperkt wordt.

[...]

De UNHCR verduidelijkt verder dat het intern vluchtalternatief naar een veilig gebied, gezien de onstabiele situatie, niet kan worden gebruikt om de internationale beschermingsstatus te ontzeggen.

[...]

Bovendien wijst het UNHCR erop dat de huidige situatie een gewijzigde omstandigheid kan vormen voor personen wiens verzoek om internationale bescherming vóór de recente gebeurtenissen werd afgewezen, die moet kunnen leiden tot een nieuw beschermingsverzoek.

[...]

Wanneer zelfs de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de situatie als 'verschrikkelijk' beschrijft, staat het vast dat de veiligheid van de Afgaanse burgers niet gegarandeerd kan worden. Ook het feit dat België stappen heeft ondernomen om Belgen en andere personen waaronder Afghanen met een 'verhoogd risico' te repatriëren uit Afghanistan toont duidelijk de ernst van de situatie aan.

De situatie is dusdanig ernstig dat een burgeroorlog onvermijdelijk wordt geacht:

[...]

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften overal met veel scepsis onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind: [...]
Slechts enkele dagen nadat beloftes werden gedaan, zijn er al de eerste bewijzen dat het inderdaad slechts om loze beloftes gaat: [...]

Op heden staat de Taliban zelfs al niet langer toe dat Afghanen naar de luchthaven van Kaboel gaan om het land te verlaten. Sinds kort heeft de Taliban enkele delen van de luchthaven van Kabul in handen.

Ook alle repatriëringsvluchten van burgers zijn stopgezet, door de toenemende onveiligheid in Kabul.

Op 26 augustus werden bij een dubbele aanslag op de luchthaven van Kabul, die werd opgeëist door

Islamitische Staat, niet minder dan 90 mensen gedood en 160 gewond, enkele dagen voor het geplande einde van de evacuatie van buitenlanders en Afghansen die het nieuwe Taliban-regime wilden ontvluchten.

Het land wordt duidelijk nog steeds bedreigd door terroristen van Islamitische Staat en Al Qaida, naast de Taliban.

Het volgende verzoek van de verzoeker is dan ook gegrond.

Dat de situatie in Afghanistan en Provincie Nangarhaar met de dag verslechterd en de heer K. van mening is dat het voor hem absoluut onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst;

Aangezien FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking op 28.03.2022 op haar internet pagina aangeeft: [...]

Dat men ervan uit mag gaan dat als het te gevaarlijk is voor een Belg om naar Afghanistan te reizen, het dan ook voor de heer K. onmogelijk is om daar te leven.

Dat volgens het CGVS de situatie in Afghanistan erg precair is, maar wordt de huidige socio-economische

situatie veroorzaakt door een samenloop van objectieve omstandigheden, en is zij niet te wijten aan "gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet".

[...]

Op basis van bovenstaande rechtspraak en bevindingen is het niet uitgesloten dat de huidige humanitaire en socioeconomische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van minstens één actor: de Taliban. Bijgevolg is het gerechtvaardigd om subsidiaire bescherming te verlenen aan verzoeker."

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing met het oog op aanvullende onderzoeksmaatregelen aangaande de verontrustende situatie in Afghanistan.

2.2. Bij aanvullende nota van 24 juli 2023 brengt verweerder volgende stukken bij:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, [URL]

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, [URL]

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, [URL]

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, [URL]

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, [URL]

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, [URL]

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, [URL]

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022 [URL]

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023 [URL]".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen en van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, maar niet de minste toelichting geeft hoe deze artikelen zouden zijn geschonden.

4. Verzoeker stelt Afghanistan te zijn ontvlucht omdat hij er problemen kreeg met de taliban nadat hij aanwezig was tijdens een gevecht tussen de taliban en de overheid aan de controlepost van zijn vriend N.. In een dreigbrief beschuldigden de taliban verzoeker ervan een spion te zijn en schreven ze dat ze zijn vriend N. hadden gearresteerd en dat ze van hem vernomen hadden dat verzoekers vader voor de NDS (National Directorate of Security) werkte. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn problemen met de taliban in Afghanistan niet aannemelijk maakt.

Na kennisname van de elementen in het dossier sluit de Raad zich aan bij de vaststellingen van verweerder in de bestreden beslissing.

Dienvolgens blijkt:

- de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt op fundamentele wijze ondermijnd door zijn gebrekkige kennis over de werkzaamheden van verzoekers vader bij de NDS: verzoeker wist onder andere niet welke functie zijn vader had, hoe lang hij reeds werkte voor de NDS, waar hij werkte, wie zijn collega's of oversten waren, wanneer hij verlof had, wat verzoeker dan vermoedde dat zijn vader deed,...; verzoekers onwetendheid knelt des te meer omdat verzoeker nog contact onderhoudt met zijn vader en ruim de kans heeft gehad om alsnog informatie in te winnen over zijn werk, een belangrijk en relevant element in verzoekers asielrelaas (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, p. 15-17);
- verzoeker heeft bij de registratie van zijn verzoek op 18 augustus 2021 nagelaten te vermelden dat zijn vader voor de inlichtingendienst werkte en dat hij een dreigbrief had ontvangen, terwijl uit verzoekers asielrelaas bij de DVZ en het CGVS blijkt dat de werkzaamheden van verzoekers vader en bijgevolg de dreigbrief de basis vormen van zijn vluchtrelaas (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17); verzoeker biedt geen bevredigende uitleg voor de grote discrepantie tussen de verklaringen die hij aflegt bij de verschillende asielinstanties (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22-23);
- verzoeker legt tegenstrijdige en onlogische verklaringen af aangaande zijn beweerde problemen met de taliban, met name inzake de aanwezigheid van zijn vader thuis en het ontvangstmoment van de dreigbrief volgend op het incident, inzake het feit dat de taliban net verzoeker als spion beschouwden, inzake de aanpak van de taliban waarbij ze verzoeker de kans gaven om te ontsnappen door het sturen van een dreigbrief en inzake zijn vriend N. (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, p. 17, p. 20, p. 21, p. 23);
- verzoeker blijkt niet op de hoogte van de gebeurtenissen na zijn vertrek (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22), hetgeen wel degelijk kan worden verwacht, te meer hij contact onderhoudt met zijn vader;
- het feit dat verzoekers familie het dorp niet heeft ontvlucht (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12), alsook de vaststelling dat geen geloof wordt gehecht aan het verblijf van verzoekers vader in Iran, omdat verzoeker hierover slechts een gebrekkige kennis etaleert (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, p. 21, p. 24), lijkt andermaal te bevestigen dat noch verzoekers familieleden, noch verzoeker in werkelijkheid problemen hebben gekend in Afghanistan;
- gelet op verzoekers verklaringen in Oostenrijk over zijn familieleden, die niet stroken met zijn verklaringen inzake zijn familieleden voor de Belgische asielinstanties, wordt vastgesteld dat verzoeker zijn medewerkingsplicht miskent.

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas.

De Raad stelt vast dat verzoeker, behoudens enkele algemene en theoretische verwijzingen naar het principe van het voordeel van de twijfel, geen enkel verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, zodat deze onverminderd overeind blijven.

5. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Verweerder motiveert dienaangaande op goede gronden als volgt:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De twee kopieën - u legt geen originelen neer - die jouw vaders werkzaamheden dienen te bevestigen, kunnen slechts jouw relaas staven bij geloofwaardige verklaringen wat geenszins is gebleken. Daarenboven kan je niet vertellen wat deze stukken precies inhouden. Gevraagd of je vader je vertelde wat er in deze documenten staat, kan je geen informatie bieden (NPO, p.24). Men moge verwachten dat je zelf de inhoud van jouw bewijsstukken kent, des te meer gezien je in contact staat met je vader. Ten overvloede bevatten beide documenten nogmaals een andere naam van jouw vader, namelijk Muh. in plaats van Ma., Me. of Mu. (zie supra).

Tevens wenst het CGVS aan te stippen dat je wisselende verklaringen aflegt bij de verschillende asielinstanties omtrent jouw identiteitsdocumenten. Tijdens de registratie van je verzoek verklaarde je

dat jij je 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) hebt achtergelaten in Afghanistan (Minderjarigenfiche, p.4), echter vertel je tijdens jouw persoonlijk onderhoud dat je dit stuk onderweg verloren bent (NPO, p.25). Verduidelijking gevraagd over deze inconsistentie stel je dat jouw hersenen niet werkten toen je hier arriveerde.

Je stelde eveneens aanvankelijk dat je jouw paspoort hebt achtergelaten in Afghanistan (Minderjarigenfiche, p.4), echter verklaar je op het CGVS dat je nooit in het bezit bent geweest van een paspoort (NPO, p.25). Jouw wisselende verklaringen onderlijnen nogmaals het ongeloofwaardige karakter van jouw verklaringen en laten niet toe enige bewijswaarde toe te kennen aan de door u voorgelegde documenten (in kopie).

Wat de neergelegde documenten betreft, moet overigens ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan - Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen."

6. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij een lange periode in België heeft geleefd waardoor hij als "ongelovige" zal worden beschouwd door de taliban in geval van terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker meent dat zijn leven hierdoor in gevaar zal zijn en citeert Soera 8 uit de Koran, die letterlijk door de taliban wordt gevolgd.

6.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en Richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan Richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*" januari 2023, p. 21 en 72-79).

6.2. *In casu* blijkt dat verzoeker Afghanistan omstreeks maart 2021 op vijftienjarige leeftijd heeft verlaten (verklaring DVZ, vraag 33). Verzoeker diende op 18 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in in België.

In navolging van verweerder dient vastgesteld dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt of bijbrengt waaruit zou blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Gelet op de voorgaande vaststellingen in verband met de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen met de taliban kan bovendien niet blijken dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan in de negatieve aandacht van de taliban stond.

Verder dient opgemerkt dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op vijftienjarige leeftijd reeds (deels) gevormd was naar Afgaanse gebruiken, waarden en normen. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geboren is in Sawati, in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar, dat hij daar zijn hele leven heeft gewoond tot aan zijn vertrek uit Afghanistan en dat hij er naar de madrassa ging (verklaring DVZ, vragen 11). Aangezien verzoeker in Afghanistan al een zekere maturiteit had en (deels) gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen, kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Bovendien kan verzoeker in Afghanistan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Immers blijkt dat zijn moeder, drie broers en zus nog steeds in zijn regio van herkomst verblijven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Ook verzoekers maternale ooms L.G. en A. verblijven nog in Afghanistan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Daarnaast werd de vlucht van verzoekers vader en diens verblijf in Iran reeds als ongeloofwaardig beoordeeld, zodat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoekers vader, met wie hij contact onderhoudt, evenzeer nog woonachtig is in verzoekers regio van herkomst (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14, p. 16, p. 21).

Voor zover in het verzoekschrift wordt geopperd dat verweerder tijdens het persoonlijk onderhoud geen specifieke vragen heeft gesteld over de gedragingen van verzoeker, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van het verblijf in een "*westers land*" of de zichtbaarheid van verzoeker, dient er op gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de protection officer is om het onderhoud te 'sturen'. Het komt de verzoeker om internationale bescherming toe om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Bovendien staat het verzoeker vrij om in het verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting alsnog elementen aan te halen om zijn beweemde vrees voor vervolging omwille van zijn verblijf in Europa/België aannemelijk te maken, waaraan verzoeker *in casu* heeft verzaakt.

Verzoeker toont met geen enkel element aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofd sprake is van (onbewust) gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in België hem dermate zou hebben veranderd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het citeren uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die geen precedentwaarde heeft, en uit algemene landeninformatie, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Op basis van de voorgaande vaststellingen dient benadrukt dat de loutere verwijzing naar algemene informatie in het verzoekschrift niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in geval van terugkeer een risico loopt om vervolgd te worden.

Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, maar blijft hier in gebreke. Gelet op wat voorafgaat, brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou geïsoleerd worden omwille van zijn langdurig verblijf in Europa.

7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die Richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het

grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

9. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en

aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied.

De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker citeert in het verzoekschrift uit landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker brengt echter geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. In de mate dat verzoeker citeert uit het reisadvies van FOD Buitenlandse Zaken, dient erop gewezen dat dit reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS